దేవుడిచ్చిన వరం

వెనుకటికొక సద్బ్రాహ్మడుండేవాడు. ఆయన నిత్య సత్యవ్రతుడు. పరమదయాళువు. ఆకాశం విరిగిమీదపడ్డా అబద్ధం ఆయననోటవచ్చేదికాదు. చిన్నదోమకుకూడా ఆయన ఎన్నడూ హాని తలపెట్టి ఎరగడు. అయితే దుర్భరదారిద్ర్యం ఆయన జీవితాన్ని కుంగదీసింది. బ్రతుకు ఆయనకు నరక ప్రాయమయింది. తన దారిద్ర్యం తనకేకాక సాటివారికికూడా బాధా కరంగా ఉన్నసంగతి గ్రహించినవాడై, తనను భగవంతుడే తప్ప సాటి మానవులెవరూ ఉద్ధరించలేరని గ్రహించి భగవంతుణ్ణి గురించి ఘోర తపస్సు ప్రారంభించాడు.

ఆ బ్రాహ్మడి సత్యాహింసలకు అదివరకే సంతోషించిన భగవంతుడు ఆయన ఘోరతపస్సుకు మెచ్చినవాడై ప్రత్యక్షమై, "ఏం కావాలో కోరుకో" అన్నాడు. భగవంతుడి కాపాటి తెలియక కాదు. భగవంతుడు బ్రాహ్మడికోరిక తీర్చాలా, వద్దా అనే సమస్యపై కైవల్యంలో హోరా హోరి చర్చలు జరిగాయి. చర్చలఅనంతరం వోటింగు జరుగగా బ్రాహ్మడికి అనుకూలంగా ఏడులోకాల ప్రతినిధులూ, ప్రతికూలంగా అయిదులోకాల ప్రతినిధులూ వోటుచేశారు. రెండులోకాల ప్రతినిధులు చర్చలోగాని, వోటింగులోగాని పాల్గొనక తటస్థంగా ఉండిపోయారు ... అయినా బ్రాహ్మడినోటనే పలికిద్దామని భగవంతుడు "నీకేం కావాలో కోరుకో!" అన్నాడు. అదీకాక కైవల్య రాజ్యాంగపరిషత్తువారు కృతయుగంలో ఏర్పాటుచేసిన కాన్స్టిట్యూషను ప్రకారం భగవంతుడు ఆవిధంగా అడగ వలసిన బాధ్యతకూడా లేకపోలేదు. (ఈ కథా కాలంనాటికి ఇంకా కొత్త కాన్స్టిట్యూషను కైవల్యంలో అమలులోకి రాలేదు. అది వేరే కథ. మరో సారి చెబుతాను.)

బ్రాహ్మడు భగవంతుడిమీద ఒక చిన్నదండకం, చదివి "స్వామీ, నాకు వెయ్యికోట్ల వరహాలు దయచేయించు" అన్నాడు.

అంతడబ్బుతో ఆ బ్రాహ్మడు సుఖపడడని భగవంతుడికి తెలుసు. కాని ఆ సంగతి బ్రాహ్మడితో చెప్పటానికి భగవంతుడికి హక్కు లేదు. అందుచేత బ్రాహ్మడడిగిన వరం కాస్తా ఇచ్చేసి భగవంతుడు తనదారిన తాను అంతర్ధానమైనాడు.

ప్రపంచంలో ఉన్న దరిద్రమంతా తానే మోస్తూఉండినట్టూ ఆ భారమంతా ఒక్కసారి దిగిపోయినట్టూ అయి బ్రాహ్మడు ఏకాయెకి ఇంటి కొచ్చిపడ్డాడు. బ్రాహ్మడు ఇంటికి రావటమేమిటి, నట్టింట్లో అటక విరిగి కిందపడటమేమిటి, రెండూ ఒకేసారి జరిగాయి.

"అయ్యో, ఎంత అపశకునం" అని బ్రాహ్మడి పెళ్ళాం కంటతడి పెట్టింది.

"ఓసి నీయిల్లు వరహాలుగాను, ఊరుకోవే," అంటూ బ్రాహ్మడు అటక విరిగిపడిన కారణం అన్వేషించేసరికి సంచులు దొరికాయి. పెద్దపెద్ద గోతాలు! నీళ్లువేసిన గోతాలు! వాటినిండా – బ్రాహ్మడు వెంటనే ఊహించాడు – వరహాలు! ఒక్కొక్క గోతంలోను లక్షసి వరహాలు!

"మనపంట పండిందే! మన దరిద్రం తీరిందే! ఇదుగోనే అంతులేని ధనం! వరహాలు ఒంటినిండా పోసుకోవే! గుప్పెడు తీసుకుని కాకులకు గిరవాటెయ్యవే!" అని బ్రాహ్మడు వొళ్లు తెలీకుండా పేలసాగాడు.

"ఎందుకండీ ఇన్ని వరహాలూ? బరువుచేటూ! నిక్షేపంలాంటి అటక కాస్త విరిగి పడిపోయిందికదా – అయిదు ఊరగాయ జాడీలు పెట్టినా కదలని అటక!" అన్నది బ్రాహ్మడి పెళ్లాం.

తన భార్యకు ఈ డబ్బు విలవ ఇంకా తలకెక్కలేదని బ్రాహ్మడు గ్రహించి, "ఓసి అదేంమాటే! చూడవే మనదగ్గిర వెయ్యికోట్ల వరహాలు ఉంది ఇంతడబ్బు రాజుగారిదగ్గిర ఉందటే? దీంతో నీయిష్టంవచ్చినంత భవంతులు నీయిష్టంవచ్చినన్ని కట్టించవచ్చు. అప్పటికి ఈబస్తాలలో ఒక పైసా తరగదు తెలిసిందా? అటకకోసం ఏడవకు" అన్నాడు.

"ఎందుకన్ని ఇళ్లూ, చక్కనిగుడిసె ఉండగా? మనకు భవంతు లెందుకండీ?" అన్నది బ్రాహ్మడి భార్య.

ఆవిడకుచెప్పి లాభంలేదనుకున్నాడు బ్రాహ్మడు. ఆయన ఇళ్లమీద ఇళ్ళు. గ్రామాలమీద గ్రామాలూ కొనసాగాడు, రోజూ సంతర్పణలు చేయసాగాడు.

బ్రాహ్మడి ధనరాసులమాట చుట్టు పక్కల పాక్కిపోయింది. ఒక రోజు ఎక్కడినుంచో బందిపోటు దొంగలువచ్చి బ్రాహ్మడి ఇంట్లోపడి పదిహేను వరహాల మూటలు మోసుకుపోయినారు. బ్రాహ్మడు వారిని వారించబోయినాడు. కాని వాళ్లుకత్తిదూసి బ్రాహ్మడి చేతిమీదగాటుపెట్టి, "బుద్ధికలిగి ఉండకపోతే మెడమీద యింకా పెద్దగాటుపెడతా"మన్నారు.

ఒక నెలగడిచిందో లేదో, ఊళ్ళో పెద్దసభ చేశారు. సభకు బ్రాహ్మణ్ణి కూడా పిలిచారు. ఆసభలో బ్రాహ్మణ్ణి గ్రామ పెద్దలంతా తీవ్రంగా ఖండించారు. బ్రాహ్మడు ఆశ్చర్యంతో నోరు తెరచి వినసాగాడు.

ఒక పెద్ద మాట్లాడాడు; మిగిలినవారు—బ్రాహ్మడితో సహా — నిశ్శబ్దంగా ఆలకించారు:

"మన ఊరికొక గొప్పపీడ — ఒకగొప్ప విపత్తు ఒక , ఒక గొప్ప-అనర్థం దాపురించింది. అదేమిటంటే మన శివయ్య కుబేరు డైనాడు. శివయ్య అంటే మనకందరికీ యిష్టం. మనం శివయ్యకూ శివయ్యకుటుంబానికీ, సదా ఎల్లప్పుడూ మనకు చాతనయిన సహాయం చేస్తూ వచ్చాం. అటువంటి శివయ్య మనకు కృతజ్ఞుడై ఉండకపోగా మన జీవితాలు దుఃఖభాజనం చేయడానికి భగవంతుణ్ణిగురించి తపస్సుచేసి మానవమాత్రుడు కలలోకూడా కని వినని ధనరాసులు సంపాదించాడు.

"పోనీ ధనరాసులు సంపాదించుకున్న శివయ్య వాటిని నిక్షిప్తం చేసుకున్నాడా అంటే అదీలేదు. ఆధనరాసులను జాతి కులమత తరతమ వివక్షతలులేకుండా విదజల్లేస్తున్నాడు. ఈ ఒక్క గ్రామంలోనే శివయ్య రాజాధిరాజులుండదగిన భవంతులు కట్టించాడు. ఈ చుట్టుప్రక్కల నూరు గ్రామాలలో ఇటుకగాని, పెంకుగాని, సున్నంగాని మందులోకి లేకుండా పోయాయి. అథవా దొరికినా పదింతలూ, నూరింతలూ, ధర చెబుతున్నారు. ఎందుకు చెప్పరూ? శివయ్య ఇంకా నూరిళ్లకు సామాగ్రిమాట్లాడిఉంచాడు. శివయ్య ఏధరైనా ఇవ్వగలడు. చెప్పండి, ఈ పరిస్థితులలో మనబోటి గృహస్థులం ఎట్లా బతకాలి?

"శివయ్య రోజూ సంతర్పణలు చేస్తున్నాడు. చుట్టుప్రక్క నూరు గ్రామాలలో ఎక్కడా ధాన్యంగింజలేదు. అథవా ఉంటే శివయ్యతో పోటీ చేసి మనం కొనలేం—"

శివయ్య ఈ అభిశంసన భరించలేకపోయినాడు. లేచి సభవారికి నమస్కారంచేసి, "నేను నేరకచేసిన అపచారం ఏదన్నా ఉంటే నన్ను మీరంతా మన్నించాలి మీఅందరికి ఇళ్లు కట్టిపెడుతున్నాను. మీకు వేరే ఇళ్లెందుకు? వాటిలో నేను నివసించగలనా? మీరే నివసించండి. భగవంతుడిచ్చినది ఇంత ఉంది కనక నేను నిత్యమూ మీకు భోజనము పెడతాను. మీరు వేరేపొయ్యిరాజెయ్యక నేనుపెట్టె భోజనం ఆరగించండి. ధాన్యం ఎంత ఖరీదుకైనా కొనటానికి నేనున్నానుగా!" అన్నాడు.

ఈమాటకు మరో పెద్దమనిషి నిప్పులు కక్కుతూలేచి, "నూరు ఇళ్లలో నూరు గ్రామాలవారిని ఎట్లా నివాసం పెడతావు? నీకేమైనా బుద్ధి ఉండాలేగా? అదీకాక అందులో బలంగలవాళ్ళూ, హంతకులూ దౌర్జన్యం చేయగలవాళ్ళూ అదివరకేచేరారు. వందలమందికి భవంతులు కల్పించి వేలమందికి ఇటుక, రాయీ, సున్నంబెడ్డా దొరకకుండా చేశావు. నీ సంతర్పణలూ అఘోరించినట్టే ఉన్నాయి. రోజూ నీ పంచభక్ష్య పరమాన్నాలు తిన్నవాళ్ళు అజీర్తిచేసి వాంతులు కలిగి చస్తున్నారు. అదొక లెక్కలోది కాదు. ఈవిధంగా ఈనూరుగ్రామాలవారూ రోజూతినడానికి ఈదేశంలో తిండెక్కడుంది? మహాపెడితే ఆరునెల్లు పెడతావు. ఆతరవాత ఒక్క గింజ మిగలదు. నీ వరహాలు పొలంలో చల్లి ధాన్యం పండించవలసిందే! ఈ ఆరునెల్లూ అయ్యాక నీకు నీ పెళ్ళానికి, పిల్లలకూ మెతుకుండదు. నీతో పాటు వేలకువేలు ప్రజలు తిండికి మాడిచస్తారు. ఏదో మమ్మల్ని ఉద్ధరిస్తున్నవాడల్లే చెప్పొచ్చావు!" అని అరిచాడు.

ఆయన ఇంకా పూర్తిచెయ్యక పూర్వమే మరొక పెద్దమనిషి లేచి ఈ విధంగా అన్నాడు:

"శివయ్య ఆరునెల్లమాట చెబుతున్నాడు. ఇవాళే మాటేమిటి? శివయ్య పుణ్యమా అంటూ వర్ణాశ్రమధర్మాలు అప్పుడే అడుగంటాయి. మంగళ్ళు పలకటంలేదు. చాకళ్లు పలకటంలేదు. వ్యవసాయకులుకూడా ఈఏడు పొలాలమీద శ్రద్ధ చూపటంలేదు. ఎందుకు చూపుతారు? వారికి రోజూ సుష్టుగాతిండిదొరుకుతున్నది. ఎవరుమాత్రం ఎందుకు పనిచెయ్యాలి? ఏ గింజలకోసం వాళ్లు అదివరలో పనిచేస్తూ వచ్చారో అవి వారికి పదింతలుగా లభిస్తున్నాయి కద! వర్ణాశ్రమధర్మాలు అడుగంటినాక ఈ సమాజానికి వినాసనం తప్పదు. ఇక్కడ చేరినవారు గడ్డాలు గీకించుకుని ఎన్నాళ్లయిందో? నామాట నమ్మండి. మనకు విలయం ఆసన్నమయింది."

శివయ్య మళ్ళి సభకు చేతులు జోడించి, "మీరు చెప్పేటువంటి మాటలు వింటూంటే నాకు భయంగా ఉన్నది. కనుక నాకు భగవంతుడిచ్చినది యావత్తూ ప్రజలందరికీ ఈ క్షణమే పంచేస్తాను. అప్పుడు నేను కూడా అందరితోనూ సమానుణ్ణి అవుతాను ఎవరికి దరిద్రం వుండదు" అన్నాడు.

సభలో కొందరు తొందరపడి హర్షధ్వానాలు చేశారు. కాని, "వల్లకాదు !ఎంతమాత్రమూ వల్లకాదు" అంటూ ఒక గడ్డంమనిషి లేచి

నిలబడ్డాడు. మళ్ళీ సభ నిశ్శబ్దమయింది.

"శివయ్య దగ్గర ధనరాసు ఉండడం కంటెకూడా విలయ హేతు వేదన్నా వుంటే అది అందరి ఆర్థిక దరిద్రమూ తీరడమే ! ఏమంటారా? వివిధవృత్తులు చేసుకొనేవారు దరిద్రంలో వుండబట్టే సంఘం నడుస్తోంది. చాకళ్లూ, మంగళ్ళూ, సాలీలు కుమ్మరులులూ, కమసాలులూ, కమ్మరులూ, వడ్రంగులూ మొదలైన వృత్తులవారు బ్రాహ్మలు మొదలైనవారితో సమానం అయితే సంఘానికి కావలసిన సంపద ఎవరు సృష్టిస్తారు? సంపదను సృష్టించేవారి దారిద్ర్యంమీదనే సంఘ జీవితమంతా ఆధారపడి ఉండగా ఆదారిద్ర్యాన్ని తొలగించడంకన్న సంఘానికి విపత్కరం మరొకటి ఉండదు. యిదేమంత దుర్గ్రాహ్యమైన విషయం కాదు" అన్నాడు.

ఇంతలోనే ఇంకొక గడ్డమాయన లేచి, "అదీ కాక అందరిదగ్గిరా సమంగా ఉన్నడబ్బు మృత్తికతో సమానం అది దారిద్ర్యాన్ని తొలగించదు. వస్తువుల ధరలు మాత్రం ఒకటికి నూరింతలు పెరుగుతవి. అంతే! ఆర్థికశాస్త్రవేత్తను కనక చెప్పానుగాని సంఘంగతి ఏమైనా చింతలేదు" అన్నాడు.

"మరి నన్నేం చెయ్యమన్నారు?" అన్నాడు శివయ్య దీనంగా.

"నువు నీ ధనరాసులు బ్రాహ్మణ్యానికి మాత్రమే పంచు. వారు సంపద సృష్టించరు కనకనూ, వారి డబ్బు కాలక్రిమాన సంపద సృష్టించే వారికి చెందుతుంది" అన్నాడు మొదటి గడ్డంవాడు.

"ఒక బ్రాహ్మణ్యానికే కాక పనిపాటలు లేనివారికి, సంస్కృతిని పెంపొందించే వారికి, వ్యాపారం చేసేవారికి, ధనికులకులకూ కూడా ఈ డబ్బు పంచవచ్చు. అందువల్ల సంఘ వినాశనం జరగదు అని అర్థశాస్త్రం ఘోషిస్తుంది. ఇందులో నాస్వంతం ఏమీలేదు" అన్నాడు రెండో గడ్డంవాడు.

ఆనాటి అర్ధరాత్రి ఎవరో శివయ్య వాకిలి మెల్లగా తట్టారు. ఆర్భాటాలు, హాహాకారాలు, పెడబొబ్బలూ, దివిటీల వెలుగూ స్ఫురించని కారణంచేత శివయ్య బందిపోటు దొంగలని భయపడక తలుపు తెరిచాడు. తలుపు తెరవగానే ఆయన విస్మయం ఏమని చెప్పాలి. రెండు మూడు వందలమంది బలశాలులువిచ్చు కత్తులతోనూ, గండ్రగొడ్డళ్లతోనూ, పలుగులతోనూ, దుడ్డుకర్రలతోనూ, బరిశెలతోనూ ఆవరణలో ప్రవేశించారు. శివయ్య ప్రాణం నిలువునా పోయినంతపని అయింది. అయితే ఆయన

భయపడ్డట్టు ఆయనమీద తమ ఆయుధాలు ప్రయోగించక, అందరూ వంగి ఆయనకు నమస్కారం పెట్టి "దణ్ణాలు దొరా!" అన్నారు.

"ఏం కావాలి? ఎందుకొచ్చారీ అర్ధరాత్రి?" అన్నాడు శివయ్య.

వాళ్ళలో ఒకడు ముందుకొచ్చి, "దొరవారు దేవేంద్రులు. మేం ఏలినవారి బానిసలం. ఈ బ్రాహ్మలంతా చేరి తమ సొత్తంతా కాజెయ్యా చూస్తున్నారు. తమ సంపద చూడలేక కళ్లలో నిప్పులు పోసుకుంటున్నారు తమరు ధర్మదాతలు గనక అడగనివాడిది పాపంగా, డబ్బు పారేస్తున్నారు. కాని ఈ పని ఎవరూ చేయరు. తమ దగ్గర డబ్బుంటే సంఘానికి ముప్పన్నది వొట్టి అబద్ధం. రాజు గారి బొక్కసం నిండా డబ్బున్నది రాజుగారు చల్లగా ఏలబట్టే ప్రజలు బ్రతుకుతున్నారు. మీ రైనా ఆపనే చేస్తే మంచిది. మిమ్మల్ని కాపాడటానికి మేమున్నాం. మీరేది. చెబితే అది చేస్తాం. మీరు ధర్మం ఎరిగినవారు ధర్మాన్ని నిలబెట్టి అధర్మాన్ని పోగొట్టండి అశిష్టం గాని అధర్మాన్ని ప్రోత్సహించకండి. మీరు తపస్సు ధారపోసిన డబ్బు అందరికి పంచటం అధర్మం. మీరు రాజుకన్నకూడా బాగా దుష్టశిక్షణా శిష్ట రక్షణా చేయండి. మేం ఆశాపాతులంకాం మా సేవనుబట్టి మీరు ఈనాము లిప్పించండి!" అన్నారు.

బ్రాహ్మడికి ఈమాటలు నచ్చాయి. ఈ బలగం సహాయంతో ధర్మ పరిపాలన సాగించటానికి బ్రాహ్మడు నిశ్చయించాడు.

మర్నాడు గ్రామపెద్దలు శివయ్య దగ్గరికి వచ్చారు. శివయ్య తన డబ్బు తనదగ్గరే ఉంటున్నదనీ, దానిని ఎవరికి పంచబోవటం లేదనీ చెప్పాడు.

"నిన్న సభలో చేసిన ప్రసంగాలన్నీ ఏమయాయి!" అన్నాడు అర్థికవేత్త కోపంగా.

"అవివ్యర్థంకాలేదు. నేను సంతర్పణలూ అవీ మానేస్తున్నాను. నాడబ్బు అనవసరంగా ఎవరికీ చిల్లిగాణీ ఇవ్వను. దాన్నికోరేవారు నేను చెప్పినట్టు సంఘానికి సేవచేయాలి." అన్నాడు శివయ్య.

"అట్లా అయితే తను ధనరాసులవల్ల సంఘానికి కించిత్తయినా అపాయంలేదు. అని అర్థిక శాస్త్రం ఎలుగెత్తి చెబుతోంది. ఇందులో నా స్వంతం ఏమీలేదు." అన్నాడు. గడ్డంవాడు.

"నువు నాకు అర్థిక మంత్రిగా ఉంటావా!" అన్నాడు శివయ్య.

"దానికి అర్థికశాస్త్రం ఏమీ అభ్యంతరం చెప్పదు. అర్థికశాస్త్ర

రీత్యా ఆర్థిక మంత్రికి నెలకు రెండువేల వరహాల వేతనమూ, ఇతర వ్యాపారాది సౌకర్యాలూ చూపవలసి ఉంటుంది''

మిగిలిన పెద్దలు కోపంతో వెళ్ళిపోయి చెట్టుకింద సభచేశారు. వారిలో రెండు పక్షాలయాయి.

''శివయ్యచేత ధర్మపరిపాలన సాగింతాం, మన బ్రాహ్మణ్యానికి ఏమీలోపం ఉండదు.'' అన్నారు ఒకపక్షం.

''మనని ఏ క్షత్రియుడుగాని, అధమం దాశీపుత్రుడుగాని ఏలితే ఒప్పుకుంటాంగాని ఈ శివయ్య మనని ఏలేవాడు!'' అని ప్రచ్ఛించారు రెండోపక్షం.

మొదటిపక్షంవారు నేరుగా శివయ్యదగ్గరకి తిరిగివచ్చి రకరకాల మంత్రిపదవులు స్వీకరించారు.

రెండోపక్షంవారు కొందరు నాయకులను ఎన్నుకున్నారు. ఆ నాయకులు నేరుగా నూరామడ దూరంలోఉన్న రాజు దగ్గిరికి వెళ్ళి ''అయ్యా, మహాప్రభో! మా ప్రాంతంలో మరొక ప్రభుత్వం, అధర్మ ప్రభుత్వం—సాగింది. తమరు తమ సైన్యాలతోవచ్చి మారాజ్యంమీద యుద్ధంచేసి, చోరులూ, హంతకులూ అండగా పెట్టుకుని పరిపాలన సాగించే మా అధర్మ ప్రభువును నాశనంచేసి ధర్మప్రభువులు ధర్మచ్యుతికాకుండా చూడాలి!'' అన్నారు.

''కులాలకు జై'' ''వర్ణాశ్రమ ధర్మాలూ'' ''వర్ధిల్లాలి!'' అని మిన్నుముట్టేటట్టు నినాదాలు చేశారు.

రాజుగారి దగ్గిరకూడా హంతకులూ చోరులూ ఉన్నారు. వాళ్లతో రాజుగారికీ పనిఉంది. అయితే యీ మాట ఈపంచమాంగదళ నాయకులకు చెప్పటం దేనికి? రాజుగారు చెప్పలేదు.

రాజుగారు నాయకులకు నగలూ నాణ్యాలూ, ఇచ్చి, భోజనం పెట్టించి, తన దాసీలనువారి పరిచర్యకు నియోగించి యుద్ధానంతరం వారికి స్థానికపరిపాలకోద్యోగాలు వాగ్దానంచేసి, యుద్ధానికి ఆయత్తం అయినాడు.

మరో ఆరునెల్లకు ఈయుద్ధం జరిగింది. యుద్ధంలో రాజుగారు చిత్తుగా పడిపోయినాడు. ఆయన బలాలు శివయ్య బలాలకు వెన్నిచ్చి వాయువేగ మనోవేగాలతో పలాయనం చేశాయి. పంచమాంగదళ నాయకులు పదిమంది పట్టుపడ్డారు. వారికి యుద్ధనేర విచారణ స్థానంవారు ఉరిశిక్ష విధించారు. విచారణ శివయ్య అధ్యక్షతకిందే జరిగింది. శిక్షలు ఆ ... సే

స్వయంగా చెప్పాడు. మర్నాడు యుద్ధనేరస్థుల శిరచ్ఛేదం జరిగింది.

ఇది జరిగిన రాత్రే శివయ్య తన మంత్రివర్గంతో మేడమీద రహస్య సభలుజరిపి "ఈ యుద్ధం అసలు ఎందుకు జరపవలసి వచ్చింది?" అన్నాడు

"మన ప్రతిపక్షంవారు మనకు బ్రాహ్మణ కులాభిమానం లేదని భయపడి శత్రుపక్షంలో చేరారు నిజానికి బ్రాహ్మణేతరులు మనమీద అభిమానంతో యుద్ధంచేసి ప్రాణాలు అర్పించబట్టే మనం విజయం పొందాం" అన్నాడొక మంత్రి.

అంతవరకు బాగా నేవుంది. కాని చీటికిమాటికి ఇటువంటి యుద్ధాలు వస్తే మనంభరించలేం! మనవైఖరి మారాలి. అగ్రవర్ణంవారి సానుభూతితో మనం ఇకముందు పరిపాలన సాగించాలి" అన్నాడు శివయ్య.

"అట్లా చేసినట్టయితే ఈ జరిగిన యుద్ధానికి నీతివుండదు" అన్నాడొక మంత్రి.

"చరిత్రకెప్పుడూ నీతిలేదు. ఏలినవారి ఇష్టప్రకారం చేయవచ్చు. తిరుగుబాటుశక్తులు అగ్రవర్ణంలో ఉండగా మనం ఇతర వర్ణాలవారి అభిమానం దేవులాడి లాభంలేదు. ఇవాళ సాయంకాలం ఉరితీయబడ్డ యుద్ధ నేరస్థులు చేసిన సాహసం ఇతర వర్ణాలవారు కలలోకూడా తలపెట్టివుండరు. వారి మంచితనాన్ని మనం సద్వినియోగ పరచుకోవాలి అదీగాక పదిమంది బ్రాహ్మలు ఉరితీయబడ్డారనే కోపం కార్చిచ్చులాగా బ్రాహ్మణ వర్ణంలో వ్యాపిస్తోంది. మనం జాగ్రత్త పడాలి"

శివయ్య కొత్త పాలసీని గురించి రహస్యప్రణాళిక తయారు చేయించి అమలుజరిపాడు. కాని యీవిషయం ఇతరవర్ణాలవారికి క్రమంగా తెలిసింది. ఏ బ్రాహ్మణ యుద్ధానికి దారితీశారో వారికిప్పుడు పరిపాలనలో మంచి సౌకర్యాలు కలగటమూ, రక్తంధారపోసి విజయం సాధించిన మిగతా కులాలవారి జీవితం నానాటికి క్షీణిస్తూ జీవితం దుర్భరం అవుతూండటమూ ప్రజలకు తెలిసిరాసాగింది.

ఈ ఉద్యమం మొదట కులతత్వం మీదనే సాగింది.

"కులతత్వాలు నాశనం చేయటానికి దేశం ఘోరమైన యుద్ధానికి గురిఅయి ఎంతో నష్టకష్టాలకు లోనయింది. అందుచేత యీ ప్రభుత్వం ఎటువంటి కులతత్వాలూ సహించదు. కులతత్వవాదులు నిర్దాక్షిణ్యంగా శిక్షింపబడతారు" అని శివయ్య ప్రకటన చేశాడు. యీ ప్రకటనను అగ్రవర్ణాలవారు బహుసంతోషించారు. వెనుకబడిన కులాలవారిలో చాలామంది

చాలామంది మోసపోయినారు.

కాని సన్నగా ఆరంభమైన ప్రభుత్వంమీద తిరుగుబాటు చీలికలై, కొత్తకొత్త దార్ల వెంట అభివృద్ధి సాగింది. ఈ తిరుగుబాటుదార్ల మతాలన్నిటి లోకి అతి ప్రమాదకరంగా పరిణమించినది, నాస్తికులమతా.

చిత్రమేమిటంటే ఈ నాస్తికులమతా ప్రభుత్వంలాగే కులతత్వాలను నిరసించింది. ఈ మతాలో బ్రాహ్మలదగ్గిర్నుంచి పంచములదాకా చేరి ఏ కుల విభేదాలూ లేకుండా పనిచేయసాగారు. వీరు కోరినదల్లా దేశసంపదను అన్ని కులాలకూ న్యాయంగా పంచాలని, కులాలమధ్య దోపిడి జరగరాదని, సంప దను సృష్టించని వారికి సంపదమీద ఏ హక్కు భుక్తాలూ ఉండరాదనీ.

ఈ మతాకు నానాటికీ ప్రజలలో - ముఖ్యంగా హీనజాతులలో - ప్రాబల్యం హెచ్చటంచూస్తే శివయ్యకు విస్మయం కలిగింది. ఈ మతానాయ కులను ఎందరిన్నో తలతీయించాడు. మరెందరిన్నో యావజ్జీవ కారాగారం లో ఉంచాడు. వీరిమీద ఏ ఆరోపణలూ లేకపోతే లేని ఆరోపణలుకూడా చేయించాడు. కాని నాస్తికుల ఉద్యమం అగలేదు.

నాస్తికమతా నాయకులు వీధులు కలిసేచోట నిలబడి, "చరిత్ర చద వండి. ఇవాళ మనను అణచటానికి చూస్తున్న ఈ శివయ్య ఒకనాడు తన డబ్బంతా ప్రజలందరికీ సమంగా పంచుతానన్న వాడే! మనం డబ్బుసమంగా పంచమనటం లేదు; న్యాయంగా మాత్రమే పంచమంటున్నాం. వస్తువులు ఉత్పత్తిచేసేవారికి డబ్బుపంచితే ఉత్పత్తి ఎవరుచేస్తారని పెద్ద అడిగిన ప్రశ్నకు శివయ్య సమాధానం చెప్పలేకపోయినాడు. ఆసమాధానం మేం చెబుతున్నాం! సంఘానికి ఇతరత్రా సేవచేయలేని ప్రతివాడూ వస్తువులు ఉత్పత్తి చేయవల సిందే, యీసంఘంలో వస్తువులు ఉత్పత్తి చేయించటం ఒకలాభసాటి వృత్తి అయిపోయింది. ఆవృత్తిచేసే వారు తరతరాల కాలిమీద కాలేసుకుని పనీ పాటా చేయకుండా జీవిస్తూ తమ బొక్కసాలు నింపుకుంటూ, పెంచుకుంటు న్నారు. వస్తువులు ఉత్పత్తిచేసేవారు నానాటికీ దరిద్రం వాత పడుతున్నారు. ఇట్లాఎందుకు జరుగుతున్నదో శివయ్యమనకుచెప్పాలి. ఒకప్పుడు వ్యవసాయం చేసేవారికింద ఉండినభూమి రానురాను పొలాలముఖం ఎరగనివాళ్ళ హక్కు భుక్తంలోకి ఎందుకు పోతున్నదో, ఒకప్పుడు రైతులుగా ఉన్నవా రంతా రానురాను రైతుకూలీలుగా ఎందుకు మారిపోతున్నారోకూడ శివయ్య మనకు చెప్పాలి" అని ఉపన్యాసాలు దంచసాగారు.

నాస్తికుల్ని ఎదిరించటానికి రహస్య ముఠాలు ఏర్పడ్డాయి. వీళ్ళు అర్థ రాత్రివేళ వచ్చి రైతుల ఇళ్ళూ, కార్మికుల ఇళ్ళూ, నాస్తికముఠా సభ్యుల ఇళ్ళూ తగలబెట్టి ఘోరహత్యాకాండ సాగించారు. ఈ రహస్య ముఠాల మీద శివయ్య యుద్ధం ప్రకటించాడు గాని క్రియకు ఈ యుద్ధం కాగితం మీదే జరిగింది. తమపై ఒత్తిడి హెచ్చుతున్నకొద్దీ నాస్తికులు తీవ్రచర్యలు సాగించారు. వారు తీవ్రచర్యలు సాగించినకొద్దీ వారిపై శివయ్య మరింత తీవ్ర చర్యలు అమలు జరిపాడు.

జీవితం దుర్భరమైపోయింది. ప్రజ అల్లాడి పోసాగారు.

" నాస్తికులను చిత్రవధ చెయ్యనందుకు ప్రజలకిదే శిక్ష. ఈఅరాచక పరి స్థితులకు ప్రభుత్వం బాధ్యత ఏమీలేదు. తమ నిజమైన శత్రువులెవరో ప్రజలు తెలుసుకోవాలి. ప్రభుత్వం ఏదన్నా సహిస్తుందిగాని నాస్తికులను సహించదు" అని శివయ్య ప్రకటించాడు.

ఈ ప్రకటన ఏమీ ఫలించలేదు.

ఒక సుముహూర్తం చూసి శివయ్య తన శత్రువైన రాజుదగ్గిరికి ఒక చారుణ్ణి పంపాడు. నాస్తికత్వాన్ని అణచడానికి సమైక్య ప్రయత్నాలు సాగించడానికి ప్రణాళిక తయారయింది. వేలిముద్రలు కూడా మరో నెలలోగా పడిపోతాయి.

శివయ్య పెద్ద ప్రకటన తయారుచేశాడు. అందులో నాస్తికులకు కాలం మూడిందనీ, వారి నిర్మూలనానికి అంతర్జాతీయ సన్నాహాలు ఆరంభమయాయనీ ప్రకటించాడు.

ఈ ప్రకటన జరిగిన మర్నాడే శత్రురాజుల బలాలువచ్చి శివయ్య రాజ్యాన్ని శాంతియుతంగా ఆక్రమించారు. వారు ప్రజలను కొల్లగొట్టి కనపడ్డ స్త్రీలను చెరచసాగారు.

ఇంతకాలానికి శివయ్య రాజ్యంలో ధర్మం నాలుగు కాళ్ళానడవ సాగింది.